

La meva amor fes de l'Amor avara:
que sigui eternitat aquest moment.

—58→

Si m'envolta invisible lluminària
dels àngels que fan vetlla a l'entorn meu,
quin pensament no es tornarà pregària
essent jo la custòdia del meu Déu?

Amat que ets pa, i ets delitosa Fruita,
i els llavis es deleixen pel teu bes:
si sóc vençut en l'amorosa lluita,
si ara Tu em deixes, no em quedarà res.

No vull res més, Amat, que la certesa
de sentir les manyagues del dolor.
Sé que ets ben meu, i tinc la galta encesa
perquè veig que et vas fent cor del meu cor.

Un glop de calma em té la carn ferida.
I ara que el res captiva a l'infinit,
jo m'estaria així tota la vida
amb les mans ajuntades sobre el pit.

JOAQUIM BOIXÉS I SABATER
Ripoll, Catalunya

—59→

△▽ **Premi Puig Pujades**

Oda a l'Empordà

Lema: «Vora els serrats i arran del mar».

Fragment

Salut, noble Empordà. Jo què et diria
pels que t'han vist, pla bé és ton nom la lletania
si ets l'èxtasis dels ulls que es beu els mots?
de l'Esplendor i ampla Armonia
que acorda a tots.

Si serva el Canigó sublim balança;
on, si no en tu i al Rosselló fratern,
té els balançons, en equilibri i concordança
d'encís etern?

Paradís del Manol, Fluvià i Muga,
com Roselló del Tec, la Tet i Aglí;
Ah si el cor meu seguís sa fuga,
cascun llaors, amb llarga llengua, no et remuga?
viu tamborí.

Reialme obert de la més franca joia;
no engresca -així un porró- ton sol el cel?

I raja als ulls i al pit de cada fresca noia
i brau fadrí fulgor xiroia,
sa llum de mel.

Sa *Crònica* i ton magne panorama
no expliquen el magnànim Muntaner

—60—>

que si, a València trobà núvia, sa «dama»
fou ma «Roqueta» i el reclama
per «Cavaller»?

I Anicet de Pagès, el líric igni
qui canta Sulamita a màxim bull,
i el *Damnat Comte* que no hi ha qui no es persigni
en veure'l? *Teu* per alt designi
jo creure'l vull.

Teu com ho fou la genial figura
de l'inventor del submarí incomprès.
«La Terra nostra ha dat son fruit», a la Escriptura
Sacra llegim? Fruits teus d'altura
foren els Tres.

No emmiralles la Grècia i Palestina
amb el més bell de Itàlia fent cor?
Tal de les Gràcies la tríada divina,
ambtrés de gràcia dansarina
rítmica flor.

Feliç, el qui a trenc d'alba marinera
o en ponent or i sang o en lluna al ple,

-tant si de Roses la badia s'enrosera
com s'enlluïria, fetillera
de mar seré-

d'un blanc veler estant, tot fuga i fúria,
tornant d'enfora ebri d'infinít
i del record de l'almirall Rotger de Llúria,
-no hi sura encara amb voladúria
d'estol ardit?

Li salmeja a flor d'ulls la joia plena
bo i mirant-te sencer i, ull-prenedor,
com ho faria -flor d'escuma- la Sirena
amiga i, dalt de la carena,
l'amic Pastor...

—61→

Tret del franc Rosselló i la perspectiva
que l'Illa d'Or desplega entorn del Puig
del Salvador -on sóc, d'absort, estàtua viva,
i estrany el temps de vera esquiva
que arriba i fuig-,

verament, jo no he vist cap paisatge
tan acabat com tu d'encantaments.
De quina magna simfonia el feu a imatge,
concretament, ton vast visatge
Déu, Bach immens...?

Empordà, Empordà que fas l'aleta
a l'urbs que és l'Eva de ton flanc fecund,

-Figueres- en verdatge errívola lletreta
desvetllà en mi -si ho sóc- el poeta,
de un xoc profund.
Empordà, Empordà. No et puc descriure,
que ja inefable et vaig sentir de noi;
i era per ço que del Col·legi en anys vaig viure,
foll d'alegroi,

tant i tant m'hi plavia el privilegi
-sublim- de campaner trillejador.
Molt per damunt dels himnes d'or i tot arpegi,
vaig ser llavors -oh sortilegi-
ton gran cantor.

S'esmunyiren els anys... I vingué el dia
d'aquella Santa Creu. I avió en creu
vora el Manol -amb en Collar qui en glòria sia-
se me'n va dur per l'ample via
de l'aire arreu...

El teu cantor llavors i lira alada
com mai em vaig sentir. I hagués volgut
ésser l'alíger Crucifix qui l'arborada
del Sant d'Assís figura amada
en la solitud

—62→

de l'Alberna marcà... I llibert de noses,
tot jo salpàs vivent, vaig beneir
totes les llars, tots els camps teus, totes tes coses...
Per què, Empordà, en ruixat de roses

no m'esfulli...?

Salut. I de ta plana acollidora
la esplèndida lliçó i el còdex d'or
de ta sardana, estricta i lliure i tan senyora
grava'ns al cor...

MOSSÈN BARTOMEU BARCELÓ
Felanitx, Mallorca

—63→

△▽Premi Carles Rahola

△▽Castells medievals empordanesos

Lema: Tall fet, tall vist.

Castell de Rocabertí

Fragment

Rocabertí, Roca partida, Roca esberlada. Els documents més antics que d'ell parlen, diuen que *Rupes-bertini* estava radicat a la parròquia de Sant Miquel de Solanes: «*alodem quem dicunt Solanes, cum ecclesia Sti Michaelis juxta castrum Bertrini*», explica un document del l'any 972. Es troba a poca distància de La Junquera, completament enderrocat. Era en son temps una de les millors fortaleses de l'Estat de Peralada.